

посрѣщнемъ новата година. Така и стана. Азъ не мигнахъ до срѣдъ нощъ—дванайсетъ часа. Но и малката ми сестрица Пенка сѣкашъ разбра думитѣ на татка. Тя друга вечеръ заспиваше рано, рано, а тази вечеръ бѣ се облѣщила, като марокъ. И тя не задрѣма поне.

Тѣкмо въ 12 часа, срѣдъ нощъ, тате ни поведе къмъ гостната стая. Щомъ отвори вратата, прѣдъ насъ се показва чудна гледка. Верѣдъ стаята стърчеше зелена елха, сѣкашъ тамъ бѣ израсла. По клонетѣ на елхата бѣха закрѣпени и горѣха много свѣщи, които освѣтяваха наоколо. По иглеститѣ листа на елхата се бѣлѣеха тукъ-тамъ снѣжни парцали. И чуденъ снѣгъ, наистина! Стаята топла, а той не се топи... До като обиколихме веднажъ елхата, ето че вратата ненадѣйно се отвори. Обърнахме се. Въ стаята влизаше една сѣрничка. На шийката ѝ висе едно хубаво звънче. То дрѣнка, а сѣрничката пристѣпа къмъ насъ бавно, като сѣщо теленце. Всички се натрупахме къмъ кроткото животното да му се нарадваме. Колко съмъ милвалъ сѣрничката, не помня. Погледнахъ кака, мама, Пенка и татка. Всички се радватъ, че дошла вече Новата година. Тате и мама ни поздравиха засмѣни съ *Честита Нова Година*....

Ахъ, чакайте малко! Забравихъ да питамъ татка, защо не се топѣше оня снѣгъ на елхата. Ще отида да питамъ, а вие самѣти познайте, отъ дѣ е дошла сѣрничката.

До виждане!

